

relse paa 5 Medlemmer, idet Fonden der-ved ogsaa udadtil vilde faa en større Selvstændighed. Der er imidlertid intet i Vejen for at kunne følge den Vej, man i Folketinget har foretrukket, nemlig at lade Finansministeriet som saadant bestyre Fonden, kun at der i saa Tilfælde maa ansættes en Fuldmægtig mere for at bestrebe det forøgede Arbejde. — De Forma- al, der er tænkt paa, kunne ved et al- mindeligt Udtryk betegnes væsentlig som humane og sociale Forma- al; derimod har jeg ikke tænkt, at der af denne Fond skulde ydes den Slags andre Laan, som ogsaa i større eller mindre Omfang kunne forekomme paa Finansloven, f. Eks. til Anlæg af Havne eller lignende offentlige Arbejder. Hvad angaar Tilvejebringelse af Jordlodder for Landarbejdere, som er det af de i Lovforslaget nævnte Forma- al, der i de kommende Aar utvivlsomt vil stille de største Krav til Statskassen, da vil det ikke være muligt at udrede hele dette Beløb af Laanefonden. Som det fremgaar af det Lovforslag, som min Kol- lega Landbrugsministeren har fremsat, er det Forudsætningen, at kun en Del skal ydes af Laanefonden, medens den anden Del eventuelt skulde kunne tilvejebringes ved et Arrangement med en eller flere Kreditforeninger. Hvad derimod de øv- rige Opgaver angaar, som ere nævnte i Loven, nemlig Laan til Opførelse af Ar- bejderboliger, til landøkonomiske For- skudsforeninger, Udlaan til Hedekommuner til videre Udlaan til Opdyrkere af Hede- og Moselodder, til Fremme af Fiskerier- hverv og til andre lignende Forma- al, hvorom Bestemmelse maatte blive truffen, da er det Tanken, at disse Krav skulde kunne fyldestgøres af Statslaanefonden. Jeg skal tillade mig at anbefale, at dette Forslag finder Tingets velvillige Modtagelse.

P. G. C. Jensen: Den Opgave, som den højtærede Minister tilsigtede at løse, var ifølge Bemærkningerne at ordne hele Statens Udlaansvirksomhed til sociale og humane Forma- al, eller, som det ogsaa er udtrykt, at bringe den ind under en mere regelbunden Ordning end hidtil. Dette søgtes oprindeligt opnaaet ved en Bestem- melse, der fandtes i § 4, og som gik ud paa, at den samlede Sum af Fondens Ud- laan i Løbet af et Finansaar ikke maatte overstige 2 Millioner Kr. Hvis man kunde gennemføre en saadan Bestemmelse, og navnlig, hvis man kunde gennemføre, at selve Summen ikke kom til i det enkelte Finansaar at overstige 2 Millioner Kr.,

vilde der jo til visse være vundet meget, men jeg skønner ikke rettere, end at det var ret sangvinsk af den højtærede Mini- ster at tro, at det vilde være muligt at gennemføre det. Nu er det jo ikke læn- ger saadan, at man fremsætter Ønsker, at man fremsætter Anmodninger om, at dit eller dat maa blive bevilget, nej, det hedder jo fra alle Sider, at man fremsætter *Krav*; overalt, hvor man hører Tale om, at der skal bevilges noget til et eller an- det, er det *Krav*, der gøres gældende. Men naar man staar over for alle disse Krav, vilde det unægtelig være overordentlig be- hageligt, om man kunde sige: Vi have til det Øjemed 2 Millioner Kr. om Aaret, og deraf er allerede taget i Beslag et saa og saa stort Beløb, der bliver altsaa kun saa og saa meget at uddele, nu skulle vi se, hvordan vi kunne komme ud af det med det. Jeg tror, det vilde have været meget hensigtsmæssigt, om noget saadant kunde have været opnaaet, men desværre, det er jo allerede borte; Folketinget har ikke villet vedtage denne Bestemmelse. Hvorfor er man nu egentlig naaet saa vidt, som man er, at man ikke en Gang kan nøjes med et Par Millioner Kr. om Aaret til Udlaan til sociale og humane Forma- al, hvilket dog for et lille Samfund som vort ikke er nogen Klatskilling? Hvorfor? Jeg tror, det er, fordi man i de senere Aar eller maaske i en ikke saa ganske kort Aarække er gaaet aldeles planløst frem ved disse Bevillinger. Man behøver kun at fremsætte Krav, saa er der straks nogle, der ere med til det, muligvis fordi de ville have Tilslutning til de Krav, som de saa selv agte at komme med. Jeg haaber ikke, at den højtærede Minister vil tage mig det ilde op, naar jeg siger, at Regeringen er ikke ganske uden Skyld i denne Planløshed. For mig staar det i alt Fald saaledes, at jeg ikke let kan tænke mig et bedre Eks- empel paa Planløsheden end det, der for nylig er foregaaet med Hensyn til Lovfor- slaget om Jordlodder. Naar Regeringen i Begyndelsen af Samlingen fremsætter et Forslag om, at den hidtil bevilgede aar- lige Sum af 2 Millioner Kr. skal forøges til 2½ Million, og saa pludselig mellem 2den og 3die Behandling paa Grund af en Ændring, der er indført et Sted i Loven, føjer ½ Million Kr. til, saa fore- kommer det mig rigtigt nok, at det er, om jeg saa maa sige, at rulle lidt vel stærkt med Millionerne. Det er slet ikke min Tanke at komme ind paa Spørgsmaalet om Jordlodderne og hvad man overhove-